

Koleżanki i Koledzy,

Znaliśmy wielu z Nich. Odeszli, zostawiając wielką, pustą przestrzeń. Wszystko, co było przed sobotnim porankiem, przed godziną 8,56, stało się mniej ważne, odległe. Polska jest inna.

Zginęło wielu ludzi „Solidarności” z Pierwszym Obywatelem Rzeczypospolitej, Strażnikiem Narodowej Pamięci, Prezydentem Lechem Kaczyńskim. Od początku, od trzydziestu lat, był jednym z nas. I takim pozostanie.

Wobec tej niewyobrażalnej tragedii jesteśmy od soboty razem. Tysiące na ulicach, tysiące w Kościołach, flagi na prywatnych domach – świadczą o tym najdobitniej. Niech w tych chwilach towarzyszy nam także flaga „Solidarności” i nasze sztandary.

Historia zatoczyła koło. W katyńską ziemię znowu wsiąkała polska krew – patriotów, którzy pojechali oddać cześć pamięci bohaterów sprzed 70 lat.. Modlimy się za nich, bo słowa to za mało.

*Jacek Rybicki, sekretarz Komisji Krajowej
NSZZ „Solidarność”*

Oświadczenie NSZZ „Solidarność” w sprawie pogrzebu ofiar katastrofy

Prezydent Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej z małżonką, a wraz z nimi kwiat polskich elit, zginęli w drodze na uroczystości w Katyniu. Polegli na posterunku. Polska pograżyła się w żalobie, uchylły spory.

Składając hołd ofiarom katastrofy, składamy hołd Polsce.

Rodzina Pana Prezydenta i Gospodarz miejsca Kardynał Stanisław Dziwisz uzgodnili miejsce pochówku na Wawelu. Szanując wolę rodziny i Kościoła, NSZZ „Solidarność” czci pamięć ofiar katastrofy i będzie godnie uczestniczyć w ich pochówku.

*Przewodniczący
KK NSZZ „Solidarność”
Janusz Śniadek*

TRAGEDIA W SMOLENSKU

Tu -154 leciał z Warszawy do Smoleńska. Na pokładzie samolotu byli Prezydent RP Lech Kaczyński z żoną Marią, urzędnicy państwowi, wicemarszałkowie Sejmu i Senatu, parlamentarzyści, generałowie, duchowni, funkcjonariusze BOR. Lecieli, by uczcić pamięć zamordowanych oficerów Wojska Polskiego w Katyniu w 70 rocznicę zbrodni.

50 km przed lotniskiem wieża kontrolna poinformowała załogę, że w Smoleńsku jest bardzo gęsta mgła. Zasugerowano, żeby lecieli na lotnisko w Mińsku albo w Moskwie. Ok.1,5 km przed lotniskiem samolot obniżył wysokość. Zahaczył o maszt stacji radiolokacyjnej i drzewa. Najprawdopodobniej piloci próbowali jeszcze raz poderwać samolot do góry. Tuż przed 9 samolot spadł. Nikt nie przeżył.

Trumnę z ciałem Lecha Kaczyńskiego pożegnano w niedzielę na smoleńskim lotnisku z wojskowymi honorami. Odegrano hymny Pol-

ski i Rosji. Samolot pożegnano w Smoleńsku i przywitano w Warszawie legionową pieśnią „Spój kolego w ciemnym grobie”. Po hymnie i oficjalnych uroczystościach kondukt z trumną wyruszył do Pałacu Prezydenckiego. Na trasie przejazdu ustawiały się tysiące warszawiaków i przyjezdnych. Po godz. 17 trumna spoczęła w pałacowej kaplicy, gdzie zgromadziła się rodzina zmarłego.

Spój kolego, twarde łóżce,
Zobaczymy się jutro może.
Spój kolego, bo na wojnie
Tylko w grobie jest spokojnie.
Spój kolego w ciemnym grobie,
Niech się Polska przyśnię tobie.

Pozostał wierny „Solidarności”

JANUSZ ŚNIADEK, przewodniczący NSZZ Solidarność

– Wspomnienie o Lechu Kaczyńskim: – O katastrofie w Smoleńsku dowiedzieliśmy się w Watykanie godzinę przed rozpoczęciem mszy świętej koncelebrowanej przez Kardynała Grocholewskiego w bazylice św. Piotra dla pielgrzymki Solidarności do grobu JPPII w 5. rocznicę śmierci. W oczywisty sposób oprócz intencji przywiezionych z kraju żałoba i modlitwa za ofiary katastrofy zdominowała nasze myśli i uczucia.

Po mszy na Placu św. Piotra podeszła do mnie starsza pani z pytaniem: „*Panie Januszu, co teraz z nami będzie? Kto będzie bronił Polski?*” To fundamentalne pytanie uzmysłowiło mi, że prezydentura Lecha Kaczyńskiego dawała wielu ludziom poczucie bezpieczeństwa, (...). Fenomen powszechnej żałoby narodowej wzrusza tym bardziej, że jeszcze niedawno próbowano z Prezydenta robić niechcianego proroka. Trzeba było dopiero tej tragedii, żeby wszyscy zgodzili się jak wielką stratę ponieśliśmy, jak wielkim i ważnym dla Polski był człowiekiem.

Lech Kaczyński był wierny sobie, swoim zasadom i dawał temu wyraz bez względu na sprzeciwy, nie przysparzające mu punktów w notowaniach. Ten brak koniunkturalizmu i ogromna uczciwość osobista budziły szacunek. Z pewnością teraz uświadamiamy sobie to wszyscy.

Jesteśmy w przededniu 30. rocznicy urodzin „Solidarności” i podpisanie porozumień sierpniowych. Sierpień to wielkie przesłanie wolnościowe, społeczne i religijne, więc nie można go sprowadzać tylko do wymiaru wolnościowego jak robią to niektórzy. Wielkie uznanie i szacunek dla Lecha Kaczyńskiego w naszym środowisku wynika z tego, że pozostał wierny ideałom „Solidarności” we wszystkich tych wymiarach.

W smoleńskiej tragedii odeszło od nas wielu ludzi „Solidarności”. Ale przecież na liście ofiar są przedstawiciele różnych opcji politycznych, najwyżsi urzędnicy państwowi, wojskowi i osoby duchowne. To łączy wszystkich w żałobie. Pochowajmy ich godnie.

„S” w żałobie

Panu Prezydentowi i Jego Małżonce będzie towarzyszył sztandar „Solidarności” bez przerwy do czasu pogrzebu. Przedstawiciele „Solidarności” brali udział w czuwaniu przy Parze Prezydenckiej, natomiast warta będzie pełniona przez 24 godziny.

Prezydium Komisji Krajowej zwróciło się do struktur Związku o zamówienie w dniu pogrzebu o jednej godzinie Mszy Świętych w intencji ofiar katastrofy.

W siedzibie KK w uzgodnieniu z Kancelarią Prezydenta została wystawiona księga kondolencyjna.

Prosimy o przysyłanie do Biura Prasowego informacji o różnych wydarzeniach związanych z pożegnaniem ofiar katastrofy w Smoleńsku. Będziemy umieszczać je na stronie internetowej.

ODESZLI...

Razem z Prezydentem LECHEM KACZYŃSKIM i jego MAŁŻONKĄ odeszli ludzie związani z NSZZ „Solidarność”.

KRZYSZTOF PUTRA

Ur. 4 lipca 1957 w Józefowie. Polityk, senator i wicemarszałek Senatu VI kadencji w latach 2005–2007, poseł na Sejm X, I i VI kadencji, wicemarszałek Sejmu VI kadencji. Od sierpnia 1980 należał do „Solidarności”. Sprawował mandat posła na Sejm X kadencji z listy Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”, a w latach 1991–1993 z listy Porozumienia Obywatelskiego Centrum. W 1990 objął funkcję prezesa zarządu wojewódzkiego Porozumienia Centrum. W 2001 był jednym z współzałożycieli Prawa i Sprawiedliwości. W wyborach parlamentarnych w 2005 został wybrany na senatora. Od 27 października 2005 do 4 listopada 2007 był wicemarszałkiem. 6 listopada 2007 roku ponownie został wybrany na wicemarszałka Sejmu.

PRZEMYSŁAW GOSIEWSKI

Ur. 12 maja 1964 w Słupsku. Poseł na Sejm IV, V i VI kadencji z listy Prawa i Sprawiedliwości, minister-członek Rady Ministrów oraz wiceprezes Rady Ministrów w rządzie Jarosława Kaczyńskiego, przewodniczący klubu parlamentarnego PiS. W latach 1983–1989 studiował na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. W czasie studiów rozpoczął działalność opozycyjną, w 1984 związał się z Niezależnym Zrzeszeniem Studentów Uniwersytetu Gdańskiego, brał udział w strajku studenckim w 1988. Był studentem m.in. Lecha Kaczyńskiego (prowadzącego na UG zajęcia z prawa pracy). W 1989 został zatrudniony na stanowisku kierownika biura ds. kontaktów z regionami Komisji Krajowej „Solidarności”, które zajmował do 1991. Wspólnie z braćmi Kaczyńskimi tworzył Porozumienie Centrum. W latach 1998–2001 zasiadał w sejmiku mazowieckim z ramienia AWS. Od 2001 należał do Prawa i Sprawiedliwości. W Sejmie IV kadencji (2001–2005) po raz pierwszy sprawował mandat poselski. Od 14 lipca 2006 do 16 listopada 2007 pełnił funkcję ministra-członka Rady Ministrów w rządzie Jarosława Kaczyńskiego a od 8 maja 2007 do 7 września 2007 i od 11 września 2007 do 16 listopada 2007 zajmował stanowisko wicepremiera. W styczniu 2010 został jednym z wiceprezesów PiS.

MACIEJ PŁĄŻYŃSKI

Ur. 10 lutego 1958 w Młynarach. Polityk, wojewoda gdański w latach 1990–1996, marszałek Sejmu w latach 1997–2001, jeden z założycieli i były przewodniczący Platformy Obywatelskiej oraz jej klubu parlamentarnego, poseł na Sejm III, IV i VI kadencji, senator i wicemarszałek Senatu VI kadencji. W 1980 był współzałożycielem Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Jesienią 1981 koordynował strajk okupacyjny na Uniwersytecie Gdańskim, następnie działał w opozycji demokratycznej. W 1983 współtworzył i do 1990 kierował Spółdzielnią Pracy Usług Wysokościowych „Gdańsk”. W sierpniu 1990 został powołany przez premiera Tadeusza Mazowieckiego na urząd wojewody gdańskiego. Odwołanie go z tego stanowiska (przez premiera Włodzimierza Cimoszewicza) w lipcu 1996 spowodowało szereg protestów przedstawicieli samorządów lokalnych, stoczniovców i innych grup zawodowych. W 1997 r. poseł na Sejm III kadencji z listy AWS, Marszałek Sejmu. Należał do Ruchu Społecznego AWS. W 2001 wraz z Andrzejem Olechowskim i Donaldem Tuskiem współtworzył Platformę Obywatelską. Odszedł z PO w 2003 r. W Senacie VI kadencji 27 października 2005 został wybrany na wicemarszałka. Przed drugą turą wyborów prezydenckich w 2005 zadeklarował poparcie dla Lecha Kaczyńskiego. We wrześniu 2007 uzyskał mandat poselski. Po kilkunastu dniach wystąpił z klubu parlamentarnego Prawa i Sprawiedliwości. W maju 2008 został wybrany na prezesa Stowarzyszenia „Wspólnota Polska” w Warszawie. Zastąpił na tym stanowisku Andrzeja Stelmachowskiego.

ciąg dalszy na str. 3

O D E S Z L I . . .

ANNA WALENTYNOWICZ

Ur. 15 sierpnia 1929 w Równem. Działaczka Wolnych Związków Zawodowych, Dama Orderu Orła Białego, jedna z legend Solidarności. Robotnica Stoczni Gdańskiej pracująca jako operator suwnicy. Za niezależną działalność związkową została dyscyplinarnie zwolniona z pracy 7 sierpnia 1980. Decyzja dyrekcji wywołała 14 sierpnia 1980 roku strajk, w czasie którego powstał NSZZ Solidarność, a Walentynowicz przywrócono do pracy. W 1981 roku podczas spotkania z robotnikami w Radomiu dwóch funkcjonariuszy SB we współpracy z TW „Karol” miało podjąć próbę otrucia Walentynowicz za pomocą leku – furosemidu. W 2009 roku IPN postawił im zarzuty. W stanie wojennym internowana, po rozbiciu siłą strajku w Stoczni Gdańskiej, 9 marca 1983 r. Anna Walentynowicz stanęła przed sądem w Grudziądzu oskarżona o organizowanie strajku w grudniu 1981 r. Skazano ją na 1,5 roku więzienia w zawieszeniu. Do więzienia trafiła 4 grudnia 1983 roku.. 5 kwietnia 1984 ze względu na zły stan zdrowia oskarżonych, sąd w Katowicach na czas nieokreślony odroczył proces Anny Walentynowicz i Ewy Tomaszewskiej aresztowanych pod zarzutem zorganizowania manifestacji w grudniu 1983 r. pod krzyżem przy kopalni „Wujek”. Była inicjatorką protestu głodowego po zabójstwie ks. Jerzego Popiełuszki, przeprowadzonego od 18 lutego 1985 do 31 sierpnia 1986 w krakowskiej parafii ks. Adolfa Chojnackiego. Po roku 1989 nie utożsamiała się z polityką rządzących partii post-solidarnościowych. 13 grudnia 2005 roku w Waszyngtonie odebrała na rzecz Solidarności od Amerykańskiej Fundacji Ofiar Komunisty Medal Wolności. Honorowym przewodniczącym Fundacji jest były prezydent Stanów Zjednoczonych George W. Bush. W lipcu 2006 gdański Instytut Pamięci Narodowej ujawnił, że Annę Walentynowicz inwigilowało ponad 100 funkcjonariuszy i współpracowników SB.

ARKADIUSZ RYBICKI

Ur. 12 stycznia 1953 w Gdyni. Wiceminister kultury, poseł oraz działacz społeczny i samorządowy, współautorem postulatów sierpniowych z 1980 roku. W latach 70. zaangażował się w działalność opozycyjną: w 1977 roku był jednym z założycieli i wydawców pisma „Bratniak”, a w 1979 roku współtworzył Ruch Młodej Polski. W sierpniu 1980 roku wraz z Maciejem Grzywaczewskim spisał 21 postulatów stawianych ówczesnemu rządowi przez Międzyzakładowy Komitet Strajkowy. Tablice z postulatami zostały w 2003 roku wpisane przez UNESCO na Światową Listę Dziedzictwa Kulturowego zawierającą najważniejsze dokumenty ludzkości. Po sierpniu 1980 zaangażował się w działalność Solidarności. W czasie stanu wojennego był (przez rok) internowany w Strzebielinku. Od 1983 roku, przez kilka lat był bliskim współpracownikiem Lecha Wałęsy. W drugiej połowie lat 80. pracował m.in. w słynnej, zatrudniającej opozycjonistów Spółdzielni Pracy Usług Wysokościowych Świetlik. Był jednym z założycieli Koalicji Republikańskiej, a także wiceprzewodniczącym Partii Konserwatywnej (w latach 1992-1996) i działaczem Stronnictwa Konserwatywno-Ludowego. W 1999 roku został wiceministrem kultury w rządzie AWS, funkcję tę pełnił do 2001 roku. Ojciec autystycznego dziecka. „1984 r. Urodził nam się Antoni, nasz autystyczny syn – pisał Aram w krótkiej notce biograficznej. – Lekarze mówili, że nie ma na to lekarstwa. Ale zawzięliśmy się, założyliśmy stowarzyszenie pomocy takim dzieciom. Dziś 50 terapeutów w Gdańsku uczy dzieci autystyczne. Mój syn wiele umie, ale odkąd moja żona Małgosia została specjalistką z konieczności, od rana do wieczora dzwoni u nas telefon...”

GRAŻYNA GĘSICKA

Ur. 13 grudnia 1951 w Warszawie. Socjolog i polityk, minister rozwoju regionalnego w rządach Kazimierza Marcinkiewicza i Jarosława Kaczyńskiego, poseł na Sejm VI kadencji. Była członkiem Polskiego Towarzystwa Socjologicznego oraz członkiem Association Internationale des Sociologues de Langue Francaise. W 1989 uczestniczyła w obradach Okrągłego Stołu w komisji ds. górnictwa. W latach 1989–1991 była koordynatorem naukowym Ośrodka Badań Związkowych NSZZ „Solidarność” Regionu Mazowsze. W latach 1990–1997 doradzała i wykonywała ekspertyzy z zakresu problematyki rozwoju lokalnego i regionalnego na rzecz m.in. Komisji Europejskiej, Ban-

ku Światowego, rządu, Sejmu RP, władz lokalnych i regionalnych. W latach 1995–1996 zajmowała stanowisko zastępcy kierownika Programu Phare „Inicjatywy lokalne na rzecz rozwoju społeczno-ekonomicznego”. Pracowała jako zastępca dyrektora generalnego w Polskiej Fundacji Promocji i Rozwoju Małych i Średnich Przedsiębiorstw (1996-1998). Od 1998 do 2001 była podsekretarzem stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej. Była odpowiedzialna za programy wspierające zatrudnienie, finansowane ze źródeł zagranicznych (Phare, Bank Światowy), sprawy bezpieczeństwa i higieny pracy oraz za wdrożenie w Polsce Europejskiego Funduszu Społecznego. W kampanii parlamentarnej w 2005 doradzała Platformie Obywatelskiej, reprezentowała PO w negocjacjach koalicyjnych z PiS w ramach zespołu zajmującego się wykorzystaniem funduszy UE. 31 października 2005 została ministrem rozwoju regionalnego w rządzie Kazimierza Marcinkiewicza. 14 lipca 2006 objęła to stanowisko w rządzie Jarosława Kaczyńskiego. W wyborach parlamentarnych w 2007 uzyskała mandat poselski, kandydując z listy Prawa i Sprawiedliwości w okręgu rzeszowskim. 6 stycznia 2010 objęła stanowisko przewodniczącego Klubu Parlamentarnej PiS.

JANUSZ KOCHANOWSKI

Ur. 18 kwietnia 1940 w Częstochowie. Były prezes zarządu fundacji „Ius et Lex”, od 2006 do 2010 Rzecznik Praw Obywatelskich. Ukończył studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. W 1980 uzyskał stopień doktora nauk prawnych. W latach 1966–1990 pracował na tym wydziale, ponownie został jego wykładowcą w 1997. W latach 1980–1991 należał do „Solidarności”. Od 1989 do 1991 sprawował funkcję eksperta senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności. Pełnił urząd konsula generalnego Polski w Londynie. Brał udział w pracach nad nowelizacją kodeksu karnego w latach 2000–2001. W 2000 został prezesem zarządu fundacji oraz redaktorem naczelnym magazynu „Ius et Lex”. 26 stycznia 2006 Sejm przegłosował jego wybór na urząd Rzecznika Praw Obywatelskich (z rekomendacji Prawa i Sprawiedliwości). 30 stycznia tego samego roku jego kandydaturę zaakceptował Senat. Urząd objął 15 lutego 2006 po złożonym ślubowaniu.

JANUSZ KURTYKA

Ur. 13 sierpnia 1960 w Krakowie. Historyk, dr hab. nauk historycznych, od 2005 do 2010 prezes Instytutu Pamięci Narodowej. Ukończył studia historyczne na Wydziale Historyczno-Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 2000 uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk historycznych. Zawodowo związany z Instytutem Historii Polskiej Akademii Nauk (od 1985) oraz Państwową Wyższą Szkołą Wschodnioeuropejską w Przemyślu, w której objął stanowisko profesora. Pracował także w redakcji historycznej Wielkiej Encyklopedii PWN oraz w pracach nad Polskim Słownikiem Biograficznym. Działal w opozycji demokratycznej w okresie PRL, brał udział w zakładaniu Niezależnego Zrzeszenia Studentów na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 1989–2000 pełnił funkcję przewodniczącego koła NSZZ „Solidarność” krakowskich placówek Instytutu Historii PAN. Po utworzeniu Instytutu Pamięci Narodowej został pierwszym dyrektorem jego oddziału w Krakowie. 21 kwietnia 2005 Kolegium IPN zarekomendowało jego kandydaturę Sejmowi na stanowisko prezesa tej instytucji. 9 grudnia tego samego roku jego kandydatura została zaakceptowana przez Sejm, a 22 grudnia zatwierdzona przez Senat. 7 kwietnia 2009 został odznaczony przez Prezydenta RP Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski.

STEFAN MELAK

Ur. 13 sierpnia 1946 w Warszawie. Działacz niepodległościowy okresu PRL, przewodniczący Komitetu Katyńskiego, dziennikarz. W latach 1965-1974 studiował prawo na Uniwersytecie Warszawskim, w 1968 uczestniczył w wydarzeniach marcowych. W 1974 razem z braćmi założył Krąg Pamięci Narodowej. W 1979 r. z jego i ks. Wacława Karłowicza inspiracji powstał Konspiracyjny Komitet Katyński. Od 1979 roku był członkiem Konfederacji Polski Niepodległej, w latach 1980 – 81 był członkiem redakcji pism tej partii: Niepodległość oraz Gazeta Polska. Kierował głośną konspiracyjną akcją ustawienia 31

O D E S Z L I . . .

lipca 1981 w tzw. Dolince Katyńskiej na Cmentarzu na Powązkach w Warszawie pierwszego w Polsce „Pomnika Katyńskiego”, który był wykonany z granitu i ważył kilka ton. Pomnik ten po kilku godzinach został usunięty po interwencji ambasady radzieckiej. W obronie zrabowanego pomnika występował nawet I Zjazd NSZZ „Solidarność” w Gdańsku Oliwie. Odzyskany został dopiero w lipcu 1989 r. Po zwolnieniu z internowania aktywnie uczestniczył w działalności podziemnej Solidarności, zajmując się wydawaniem w drugim obiegu książek o tematyce katyńskiej. Organizował też druk i kolportaż wielu tytułów prasy podziemnej Solidarności. Z jego inspiracji w 1991 r. w Miednoje i Charkowie postawiono krzyże upamiętniające Polaków zamordowanych przez NKWD w 1940 r. 11 listopada 2006 odznaczony przez Prezydenta Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

ALEKSANDER SZCZYGŁO

Ur. 27 października 1963 r. w Jezioranach. W 1990 r. ukończył studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. W 1996 r. ukończył roczny kurs dla pracowników administracji publicznej z Europy Środkowej i Wschodniej organizowany przez Uniwersytet w Georgetown (zajęcia odbywały się w University of Wisconsin) oraz odbył praktykę w Kongresie Stanów Zjednoczonych.

W latach 1990-1991 był asystentem senatora Lecha Kaczyńskiego w Biurze Obywatelskiego Komitetu Parlamentarnego w Gdańsku. W tym czasie pracował równocześnie jako specjalista w biurze prawnym Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”. Przez kolejne lata jego kariera zawodowa i polityczna związana była z Lechem Kaczyńskim. W latach 1991-1992 pracował jako specjalista ds. legislacyjnych w kierowanym przez niego Biurze Bezpieczeństwa Narodowego. Kiedy Lech Kaczyński został prezesem Najwyższej Izby Kontroli w 1992 r., Aleksander Szczygło został szefem jego gabinetu.

Po objęciu rządów przez Prawo i Sprawiedliwość został wiceministrem obrony narodowej (grudzień 2005 r.). Przeszedł pełnić tę funkcję 2 sierpnia 2006 r., kiedy objął stanowisko szefa Kancelarii Prezydenta Lecha Kaczyńskiego.

Do Ministerstwa Obrony Narodowej wrócił 7 lutego 2007 r., zastępując na stanowisku Radosława Sikorskiego. W wyborach parlamentarnych w 2007 r. po raz trzeci zdobył miejsce w ławach poselskich, ale 15 stycznia po raz kolejny stracił mandat posła, bo został szefem Biura Bezpieczeństwa Narodowego.

Jako szef BBN bardzo ostro krytykował rząd Donalda Tuska. Uważał m.in., że pośpieszne odejście od obowiązkowej służby wojskowej odbija się na zdolności bojowej armii. Po cięciach budżetowych w Ministerstwie Obrony Narodowej zwracał uwagę, że odbije się to na zmniejszeniu zleceń dla przemysłu zbrojeniowego. Jako szef BBN odpowiadał także za bezpieczeństwo energetyczne, prowadził rozmowy na ten temat z politykami Gruzji i Azerbejdżanu. Ostatnio zasłynął raportem o trudnej sytuacji finansowej szpitali, powstałym na podstawie ankiet rozesłanych do kilkuset dyrektorów placówek.

ALEKSANDRA NATALI-ŚWIAT

Ur. się w Obornikach Śląskich (Dolnośląskie) w 1959 r. Pełniła m.in. funkcje pracownika sekretarza Prezydenta Miasta Wrocławia, członka Zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego we Wrocławiu, wiceprezesa Wrocławskiego Centrum SPA, konsultanta w Biurze Koordynacji Projektu Banku Światowego finansującego usuwanie skutków powodzi. Zasiadała w radach nadzorczych MPK, Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej „Dolny Śląsk”, Zakładu Wodociągów i Kanalizacji w Oławie.

W 1992 została wiceszefową Międzywojewódzkiego Ośrodka Doskonalenia Kadr Administracji Państwowej (MODKAP). W tym czasie była też ekspertem przy Zarządzie Regionu NSZZ „Solidarność” Dolny Śląsk, pracowała i stworzyła Biuro Badania Poziomu Życia przy Zarządzie Regionu. Wraz z innymi ekspertami badała wskaźniki poziomu życia mieszkańców Dolnego Śląska.

W 2005 r. z listy Prawa i Sprawiedliwości została wybrana posłem V kadencji w okręgu wrocławskim. W Sejmie przewodniczyła Komisji Finansów Publicznych. W wyborach parlamentarnych w 2007 r. po raz drugi uzyskała mandat poselski. W Sejmie VI kadencji pełniła

funkcje wiceprzewodniczącej Komisji Finansów Publicznych i wiceprzewodniczącej Klubu Parlamentarnego PiS. 12 stycznia 2008 r. została wybrana na wiceprezesa PiS.

JANUSZ KRUPSKI

Ur. 9 V 1951 w Lublinie, Absolwent Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, kierunek historia (1975).

W 1973 przeciwstawił się, jako prezes Koła Naukowego Historyków Studentów KUL, powołaniu na uczelni SZSP. W 1976 uruchomił jeden z pierwszych powielaczy spirytusowych. 1977-1988 współzałożyciel, członek redakcji, drukarz i kolporter niezależnego pisma młodych katolików „Spotkania”. W 1978 inicjator serii wydawniczej Biblioteka „Spotkań”. 23 VIII 1979 sygnatariusz apelu Komitetu Porozumienia na Rzecz Samostanowienia Narodu o wolne wybory. Do 1980 wielokrotnie zatrzymywany i przesłuchiwany.

Od jesieni 1980 do 13 XII 1981 koordynator Sekcji Historycznej przy MKZ, następnie w Zarządzie Regionu „Solidarność” w Gdańsku. 22 X – 8 XII 1982 internowany w Ośrodku Odosobnienia w Lublinie. 21 I 1983 porwany w Warszawie przez 3 funkcjonariuszy Samodzielnej Grupy „D” Departamentu IV MSW, z Grzegorzem Piotrowskim na czele, wywieziony do Puszczy Kampinowskiej i obłany fenolem, w wyniku czego uległ silnemu poparzeniu.

1990-1992 dyrektor wydawnictwa Editions Spotkania. 1991-1993 członek kolegium redakcyjnego tygodnika „Spotkania”. 1992-1993 ekspert nadzwyczajnej komisji do zbadania skutków stanu wojennego, 1993-1995 Komisji Odpowiedzialności Konstytucyjnej. 1993-2000 prezes Wydawnictwa Krupski i Spółka w Warszawie. 2000-2006 wiceprezes Instytutu Pamięi Narodowej. Od 2006 kierownik Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych.

STANISŁAW ZAJĄC

Ur. 1 maja 1949 r. w Święcicach, woj. podkarpackie), polityk, adwokat, w latach 1991–1993, 1997–2001 i 2005–2008 poseł na Sejm RP I, III, V i VI kadencji, od 2008 senator VII kadencji. Ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Zajmował stanowisko sędziego, następnie praktykował jako adwokat.

Od początku lat 90. należał do Zjednoczenia Chrześcijańsko Narodowego (był prezesem tej partii w latach 2000–2002). Sprawował mandat posła I kadencji z ramienia Wyborczej Akcji Katolickiej i III kadencji z ramienia Akcji Wyborczej Solidarność, zajmując w tej kadencji stanowisko wicemarszałka Sejmu. Od 2002 do 2005 zasiadał w sejmiku podkarpackim.

W 2005 z listy Prawa i Sprawiedliwości został wybrany posłem V kadencji w okręgu krośnieńskim. W wyborach parlamentarnych w 2007 po raz czwarty uzyskał mandat posła na sejm VI kadencji.

Stanisław Zajęc od 2006 r., był członkiem Prawa i Sprawiedliwości, Wiceprzewodniczącym Klubu Parlamentarnego PiS, pełniąc jednocześnie funkcję Przewodniczącego Klubu w Senacie RP.

W czerwcu 2008 r. S. Zajęc wybrany został Senatorem RP w okręgu przemysko – krośnieńskim. Wybory do Senatu potwierdziły niekwestionowaną pozycję polityczną Stanisława Zajęca, który odniósł zwycięstwo w rywalizacji o fotel senatora, otrzymując blisko 50 proc. wszystkich głosów. Pełnił funkcję przewodniczącego Komisji Obrony Narodowej, był członkiem Komisji Spraw Emigracji i Łączności z Polakami za Granicą.

